

הדר להשכיר

אלמוני שלש לחדר אמבטיה — מתוך העתונות.

יש לי חדר אדיר, הִפֶּה שְׁבִיעִיר, אִמְנֵם יֵשׁ לוֹ מַרְאָה לֹא נֹרמָלִי, אֶךְ נְאִים הַתְנָאִים, הַסְבִּיבָה הִיא טוֹבָה, דְּמִי מִפְתַּח סְכּוּמִם מִינִמְלִי.

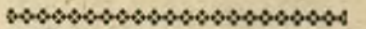
הוא פלו מרצף מרצפות לבנות אם כי שטח בשביל לרקד אין. המטה קצת שקופה, אך פסתות הגונות תהפוכנה אותה לגן עדן.

מדפים למכביר ושקצים יש בקיר, ומתלים גם מתלה את קנדיך; וראי שם יזהר בקרחת של שר וקרזים שם לשטוף את ידיך.

ואם קצת יטפף, אל לךך יתפף. הרי טוב משכון — הוא החדר. בשכונן נגרים ורמי גשם קרים; קאן המים סמים; הם פסדר.

התפצלתם פלכם, זה נגע ללבכם רצונכם להציץ בפרקמט? גשו לרחוב היסמין בית חום מימין קימה בית, בחדר האמבט.

ישעיהו לוט

פון אי שם במחנה יונה והשמיע את קולו לאמריקה. כרעז שאני מדבר אליך כם מופצת העיר תל אביב" — אמר, ובו ברעז, כאילו כדי לאשר את דבריו, נשמעה שריקת הפצצה, ומיד אחריה — התפוצצות. "זו היתה פצצה של חמשים קילו שנוקדה מ"ספיט" — התערב קול ערב בעל מבטא אמריקאי... "היא נפלה לא הרחק מהמקום ממנו אני מסודים... אנחנו נמשיך בשידור". וכאן שוב המ' ש'ך ראש הממשלה, במבטא האנגלי הפחות אמריקאי, את נאומו, וסיימו כאילו לא אירע דבר.

עוד מעט וכל אחד יוכל לקנות את נאומו זה של ראש הממשלה במחיר שווה לכל נפש — מחיר התקליטים המקובל. ולא רק את הנאום הזה יוכל לרכוש לו אלא שורה שלמה של נאומים והכי רזות, ויכוחים והערות, תיאורים וריפורטאזות על מלחמת השחרור בשלביה השונים, החשובים יותר והחשובים פחות.

תהיה זו סדרת תקליטים, הנמצאת כעת בתהליך הייצור על ידי "סי בי אס" (קולומביה) שהוקלטו בהודמניות שונות בימי המלחמה וההפוגה, במ' סיכות עם הרמטכ"ל ובשיחות רודוס, תקליטים אלה, שימכרו באלבום (כרדג) מת אלבום על מלחמת העולם השנייה שיצא עתה לאור באמריקה וזכה למ' כירה עצומה) יכילו בין השאר את דבי ריהם של ברנאדוט, שרת, קציני צבא וכו'. תהיה זו כעין סקירה אקוסטית של דברי ימי מלחמת השחרור כפי שהוקלטה בימים ההם.

ערב ערב היה ארתור הולצמן העי' תונאי-הקריין משמיע את קולו הערב והיפה מתל אביב לאמריקה. "זהו קולה של ישראל" — היה מתחיל את שידוריו, שנשמעו על ידי מיליונים בארצות

תמונת השבוע

נפריטיטי, מדי כת מצרים הרי פה (מימין) זפאי לאם אתונה, אדילת יוון (משמאל) לא הלי מו בשעתם שתחונגנה יום הודרתו הראי שון שרה... בית ספר לאופנה מטעים הרסה... אך הנה אנו רואים אותך עי' מרפסת ביתי הספר בשעת תצוגת אופנה שנערכה לכבוד המאורע.

מעשה בעתונאי ירושלמי, חבר הצי ערכת "גרוסלם פוסט", שיצא לככר ציון כדי לערוך כמה רשימות הוי בשביל רשימה לעתונתו. הלך לו האיש בשעת בין השמשות, הציץ פה ושם, עצר, ושוב המשיך לכת ומדי פעם בכי עם רשם משהו בפנסו. עולה לו הא' דם ברחוב המלך ג'ורגי והנה לפתע מרגיש הוא כי עוקבים אחריה... הוא ממשך בדרך — שני האנשים אשר בעקבותיו ממשיכים אף הם. והשנים הם קציני חייל האויר.

"משהו לא בסדר אתי", מהרהר העתונאי בלבו. תוך כדי מחשבות אלה מצטרף לקצינים שוטר (אשר הועק כנראה בינתיים על ידם) ומעתה — הולי' כים השלשה בעקבות העתונאי. סוף הסיפור — השלישיה ניגשת לעתונאי, והשוטר שואלו מה פשר הרשימות הללו בפנסו.

מה מסתבר? קציני הצבא חשדו באיש כי הוא מרגל. וכי יכול להיות אחרת? וכי אפשר לחשוב אחרת למר' אה אדם ההולך באופן חשוד כזה ברי חוב, מביט שמאלה וימינה ורושם את הכל בפנסו סודי?

מצדנו אנו מקוים — שכל המרגלים הזרים בתוכנו ינהגו כך בשעת מילוי שליחותם, כי שני הקצינים הללו אינם נמנים על שרות המודיעין של המדינה.

כדאי להוסיף, כי החקירה נסתיימה בכי טוב והאדם לא נעצר.

ארצנו זו

92 ילד נרשמו עד כה בבתי הספר ובגנים בצפת. על ילדים אלה נאבקו **ארבעה זרמים** ("מעריב") — מעצף. שכל "נגיעה" בחו"ל מעוררת **משבר בתיאטרונים**. ומתי תסע לחו"ל האופרה? ("ידיעות אחרונות") — על שולחן העתונאים בכנסת מתגלגלת עטיפה של "פנס גפורים" אמריקאי. על גביה ריקלמה של מסעדה מפוארת בניו-יורק, שבה אפשר לקבל ססקים ואוזנים צלויים וסרטנים וכרעי' צפרועים ומכל טוב. שם המסעדה — **"מפעדת יוסף"** ("מעריב") — השבוע נערכה תחרות יודותית בכדור; גל בין קבוצת הנוער העובד בעזרה ובצרון ובין תנועת החרות באותו מקום.

(המשך בעמוד 14)

שבעת הימים

אורי אבנר

בגדים מנוקדים

התורף תהיה לנו האפשרות לראות נשים מטיילות ברחוב כשהן לבושות במעיל עליון המודר — כשהן ערומות לחלוטין מתחת למעיל. זוהי, על כל פנים, התמונה המתקבלת מבדיקת חיי שובי הנקודות של קיצוב הבגדים.

עצם הקיצוב לא היה יכול להיות לנו אפתעה (גם לולא ידענו על כך ב' מקרה מראש). קיצוב גורר קיצוב, וה' אומר אליך חייב להגיע לת'. לא יתכן קיצוב חלקי, מבלי לגרום לאינפלציה.

בשיחה סודית שהיתה לנו לא מכבר עם אחד האישים המרכזיים בעולם הני קודותי, אמר לנו הלה: איננו יכולים עוד להתחשב בפרנסות. ברור לנו שכל פעולה מפעולותינו מבטילה פועלים, ויכול להיות שגשול פרנסה מפועלים רבים מאד כדי לחסוך דביוס מעטים מאד. כי אין דביוס, העיקר — אמר לנו — הוא להבטיח את הצרכים המי' נימליים ביותר של האורת.

אלא מה? נראה שהקיצוב החדש אינו מבטיח צרכים מינימליים אלה.

אין לי בגדים בארון, באמת אין. כששוחחתי מן הצבא רציתי לקנות חליפה הגונה, אך מרב עצלות דחיתי זאת מפעם לפעם. עתה אצטרך לחכות לפחות ארבע או חמש שנים עד שאור כל להופיע במסיבה הגונה (אם אוזמן אליה).

דומה לי שזה מצבם של רבבות אור רחים, ובקיער של הצעירים. לפיכך לא תהיה כאן חלוקה צודקת. לא תהיה חלוקה כלל. מי שיש לו בגדים, יתהלך לבוש. מי שאין לו — יצטרף בלי' ברירה לתנועת הנודיסטים.

בעלי התכנית יצאו, כנראה, מן ההי נחה שכל האורחים מצויים כראוי בב' גדים, ויש צורך בקודות רק כדי למ' לא את הבלאי, לוא היו קרובים יותר להמונים, היו יודעים שזוהי הנחה מ' טעית מיסודה. האורת הממוצע אינו מצויד כראוי.

מה הטעם לקצב גופיות וממחטות? איש לא יאגור אותן. האם לא די בקי' צוב המלבושים העיקריים?

יתר על כן — לא יתכן שהאורח יחכה שנים עד שיוכל לקנות חליפה או מעיל עליון. יש צורך במתן "מפ' רעה", היינו יש לאפשר לאורחים להי' ציא מראש את הנקודות של שנה. ומי שימות, חו"ש, בשנה זו, הרי יהיה זה (כדברי הבדיחה הידועה) מזול...

פסיכודוגיה של האקי

לפחות תוצאה טובה אחת תהיה לגיוס העתונות: היא תיתן לאורחים שעור מעשי וחותך על יחס הציבור לחיילים.

עמדת בימים אלה יחד עם קבוצה של עתודאים (רובם בעלי מכוניות פר' טיות) על אם הדרך, כינו לטרמפ. הכי' נו למעלה משלוש שעות. במשך שלוש שעות אלה עברה על פנינו מכונית אח' רי מכונית. הנהגים העיפו מבטים של בוז אינסופי במדיה-החאקי המלוכלכים שלנו ולא נאות להאית את המהירות. אני מקווה שאחדים מבין חברי לאי' תה חויה יחסו להבא. כשילבשו שוב חליפות אורחיות, לעבור על פני חיילים מבקשי-טרמפ בכבישים.

הבעיה, כמוכן, אינה רק בעיה של טרמפ. משהו רקוב אצלנו. גם מצח צתי-החברות בקרבנו (ואולי דוקא הכ) מתחסים אל החייל הפשוט כאל...

שמה נעשה משהו לחיסול מצב מח' פיר זה? או שמה נבקש את החיילים לעשות זאת בדרכים חיליות?